

Đợi Khách

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng
Như loài hoa hoang dại trong rừng sâu
Màu da tơ bóng tối ngã u sầu
Đôi mắt đẹp từng cánh sao tắt lịm

Em đứng đợi một người không hẹn đến
Bán cho người tất cả những niềm vui
Chút tình hoa còn lại thoảng hương phai
Em dâng cả làn môi khô nước ngọt

Trong đêm mỗi hàng mi mờ khế ước
Má phai duyên trên gối đầm then thùng
„p mặt bên người lạ, lạnh mênh mông
Bàn tay nhỏ nhắn thờ như lạc lỏng

Em đứng lẫn bên góc hè phố vắng
Nghe đêm tàn làm lạc khách tìm vui
Đôi tiếng giấy khua vắng tắt xa xôi
Làm vỡ nốt cả đôi niềm tin tưởng

Người khách lạ đêm lạc loài không chọn hướng
Bước đảo say làm vỡ nát màu trắng
Em chờ mong như đợi một âm thầm
Tình sâu túi pha chút men rượu cạn

Đã lâu rồi vết thời gian trĩu nặng
Từ lần đầu bàn tay trắng đàn mơ
Nhận tiền cho bên nếp gối chần thừa
Em đã khóc, lòng hoa sầu nát nhụy

Đêm gần tàn em ơi người gái dĩ
Đợi trong khuya, bến vắng ngủ say rồi
Nhìn ánh đèn vương lại cửa nhà ai
Rồi kéo vội khăn quàng trên vai lạnh...

Nguyễn Sa